

... prietenia este precum soarele ce luminează în viața oamenilor! Șterge soarele de pe cer cel care șterge prietenia din propria viață!

Prietenie

„În afară de iubire, ființele umane au nevoie de prietenie... !”

Prietenia este considerată de mulți o virtute; de fapt, doar cei care au în inima lor un strop de bunătate pot realiza prietenii adevărate. Prietenia, dincolo de eforturile noastre personale, este un dar al lui Dumnezeu. Să ne gândim puțin:

- de cele mai multe ori, prietenii nu-și amintesc de motivul care a dat naștere acestei prietenii... a venit spontan, așa, pur și simplu...
- există întotdeauna o doză de mister în fiecare prietenie legată.



„Prietenul adevărat, la nevoie se cunoaște! Prietenul este medicul terapeutic cel mai potrivit atunci când suntem singuri și apăsăți.

Prietenul nu e un bancomat de sfaturi... mă ascultă fără a mă judeca; în fața lui pot să spun ceea ce simt, fără cenzură... imediat durerea dispare!”

Iată ce ne spune Siracide despre prieteni falși...

... prieteni la masă, dar nu rezistă în ziua când ghinionul dă peste tine. Dacă vei avea noroc în viață, va fi dublura ta [...]dar dacă se va abate peste tine o nenorocire, va fi primul care se va răzvrăti împotriva ta și se va ascunde de tine! În schimb, un prieten fidel e ca un scut puternic; cine îl găsește are o comoară. Pentru un prieten fidel nu există preț, nimic nu poate egala valoarea lui!



...despre misterul vieții..

Cu prietenii adevărați se discută despre misterul vieții, al iubirii divine. Prietenia devine locul ideal, unde fiecare se simte ca acasă. Dialogul cu prietenii mă ajută să evaluez stilul meu de viață...

Scriitoarea Zenta Maurina, paralizată din tinerețe, a găsit în prietenie un izvor nesecat de viață; un izvor necesar pentru a gestiona propria existență: *„Precum forța aripilor pentru păsări, la fel prietenia pentru oameni îi înalță din pulbere spre cer...”*

... prietenia este
precum soarele ce luminează
în viața oamenilor!
Șterge soarele de pe cer
cel care șterge prietenia
din propria viață!

...nu întotdeauna are succes!

Nu întotdeauna prietenia are succes. Printre **dușmanii cei mai mari**, scriitorul Georges Bernanos indica plictiseala... Când prietenii nu mai au nimic de spus unul altuia, când se închid, atunci plictiseala va ucide prietenia dintre ei. Plictiseala se naște atunci când fantezia și creativitate se sting. În acest sens este negativă și camuflarea propriilor sentimente legate de prietenia dintre ei!

Un alt pericol este constituit de **activitățile excesive**. Mereu ocupați, ...muncă și iar muncă... iar timpul dedicat prieteniei din ce în ce mai scurt... devenim incapabili de a fi prieteni. Prietenii adevărați nu urmăresc doar succesul și perfecțiunea. Sunt conștienți de propriile slăbiciuni și de propriile limite. Cine-și sufocă sentimentele în mii de activități, devine incapabil de a mai împărtăși propria experiență cu prietenii, iar cine nu are nimic de împărtășit nu poate fi prietenul nimănui. Spune Goethe: „*doar nouă săracilor, care avem puțin sau nimic, ne este dată bucuria prieteniei. Nu avem altceva decât pe noi înșine. Este chiar eu-l personal lucrul pe care noi trebuie să-l dăruim în mod total!*”

Al treilea mare pericol este **imparțialitatea**. „*Excesul constant al unuia pune în criză prietenia*”! (Adolf von Knigge). Dacă unul dintre prieteni vrea să fie mereu singurul care sprijină, care ajută și pansează rănilor, prietenia este distrusă. Prietenia are nevoie de un **eu** și un **tu** care să fie puți pe același plan. Fiecare dintre cei doi dă ceva celuilalt. Fiecare îl îmbogățește pe celălalt. Important este să renunțăm la pozițiile de superioritate.

A patra amenințată este cea descrisă de Ernest Raupach: „*Excesul de acțiuni bune slăbește raportul de prietenie în loc să-l întărească.*” Dă impresia că celălalt vrea să cumpere prietenia, iar acest lucru pietrifică inima... prietenia nu are preț! Prietenia are nevoie de egalitate, și tot ceea ce se face pentru celălalt este din iubire și cu spontaneitate. Acestea sunt doar câteva aspecte negative pe care am vrut să le subliniem...

...prietenie-libertate

Iubirea și libertatea, chiar dacă o oarecare dependență este mereu prezentă, sunt două caracteristici importante ale prieteniei. Adevărata prietenie se distinge prin libertate interioară: pot spune ceea ce simt, fără a fi nevoit să pun mai întâi în balanță fiecare cuvânt... pot respira fără constrângeri și las prietenului meu libertatea de a acționa, indispensabilă de altfel pentru propria existență.

...prietenie-dragoste

În momentul în care doi tineri se îndrăgostesc, descriu iubirea lor ca o prietenie, însă prietenia și iubirea sunt diferite una de cealaltă. Amândouă se nutresc din aceeași sursă de afectivitate. Amândouă reușesc să scoată din solitudine și să dea un sens profund existenței, continuând să respecte intimitatea fiecăruia, eliminând astfel aspectele obscure din noi. Dragostea înseamnă pasiune, chiar și fizică. Cel care este îndrăgostit vede totul în roz. Nu

... prietenia este
precum soarele ce luminează
în viața oamenilor!
Șterge soarele de pe cer
cel care șterge prietenia
din propria viață!

reușește să gândească în mod transparent. Deseori îl vede pe celălalt nu cum este în realitate dar cum ar vrea el să fie. Vede propriul reflex. E atras de celălalt în mod irezistibil. Grecii spuneau că acest fel de iubire este caracterizat de dorință; poate condiționa persoanele dând naștere geloziei. Adevăratul prieten nu cunoaște gelozia. Prietenia se bazează pe ceva spiritual, iar spiritul nu cunoaște limitele corpului. Spiritul respiră în libertate în spații largi.

În timp ce îndrăgostitul are în inimă doar imaginea iubitei, a cărei natură rămâne încă în ceață, autentică prietenie te ajută întotdeauna să descoperi adevăratul „eu” al celui de lângă tine. Doar cine își cunoaște și își acceptă prietenii în totalitate, cu aspectele lor pozitive dar și negative, va fi capabil de a privi celelalte persoane cu luciditate, fără a le judeca. Prietenia adevărată ne ajută să-i acceptăm pe ceilalți fără prejudecăți.

Dragostea și prietenia sunt diferite, dar nu se exclud; una se poate schimba în cealaltă și viceversa.

Îți propun acum un fragment din *Micul Prinț* de Antoine de Saint-Exupery, pentru a reflecta mai bine tema prieteniei...

- Bună ziua, zise vulpea.
- Bună ziua, răspunse cuviincios micul prinț întorcându-se,
dar nu văzu pe nimeni.
- Sunt aici, zise glasul, sub măr...
- Cine ești tu? zise micul prinț. Ești tare frumoasă...
- Sunt o vulpe, zise vulpea.
- Vino să te joci cu mine, o pofti micul prinț. Sunt atât de trist...
- Nu pot să mă joc cu tine, zise vulpea. Nu sunt îmblânzită.
- A! Iartă-mă, rosti micul prinț.
Dar după un răstimp de gândire, adăugă:
- Ce înseamnă „a îmblânzi”?
- Nu ești de prin partea locului, zise vulpea, ce cauți pe-aici?
- Caut oamenii, zise micul prinț. Ce înseamnă „a îmblânzi”?
- Oamenii, zise vulpea, au puști și vânează. E foarte neplăcut!
Mai cresc și găini. E singurul folos de pe urma lor. Cauți găini?
- Nu, zise micul prinț. Caut prieteni. Ce înseamnă „a îmblânzi”?
- E un lucru de mult dat uitării, zise vulpea.
Înseamnă „a-ți crea legături”...
- A-ți crea legături?
- Desigur, zise vulpea. Tu nu ești deocamdată pentru mine
decât un băiețuș, aidoma cu o sută de mii de alți băiețuși.
Iar eu nu am nevoie de tine. Și nici tu n-ai nevoie de mine.
Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii
de alte vulpi. Dar dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie
unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume.

... prietenia este
precum soarele ce luminează
în viața oamenilor!
Șterge soarele de pe cer
cel care șterge prietenia
din propria viață!

Eu voi fi, pentru tine, fără seamăn în lume...

*- Încep să înțeleg, zise micul prinț. E undeva o floare...
mi se pare că m-a împlânzit...*

*- Se prea poate, zise vulpea. Pe Pământ întâlnești tot soiul
de lucruri...*

- O! Dar nu e pe Pământ, zise micul prinț.

Vulpea se arată foarte nedumerită:

- Pe altă planetă?

- Da.

- Pe planeta aceea sunt vânători?

- Nu.

- Interesant. Dar găini?

- Nici.

- Nimic nu e desăvârșit, suspină vulpea.

Vulpea însă se întoarce la gândurile ei:

*- Viața mea e veșnic aceeași. Eu vânez găinile, pe mine
mă vânează oamenii.*

*Toate găinile se aseamănă între ele, și toți oamenii se
aseamănă între ei.*

*Așa că mă cam plictisesc. Dar dacă tu mă împlânzești,
viața mi se va însenina.*

Voi cunoaște sunetul unor pași deosebiți de-ai tuturor.

Pașii altora mă fac să intru sub pământ.

Ai tăi mă vor chema din vizuină, ca o melodie.

Și-apoi, privește! Vezi tu, colo, lanurile acelea de grâu?

Eu nu mănânc pâine. Mie grâul nu mi-e de folos.

Lanurile de grâu mie nu-mi trezesc nici o amintire.

Și asta-i trist! Tu însă ai părul de culoarea aurului.

Va fi, de aceea, minunat când mă vei fi împlânzit!

Grâul, auriu și el, îmi va aminti de tine.

Și-mi va fi nespus de dragă murmurarea vântului prin grâu...

Vulpea tăcu și se uită la micul prinț.

- Te rog... împlânzește-mă, zise apoi.

- Bucuros aș vrea, răspunse micul prinț, numai că nu prea am timp.

Am de căutat prieteni și o mulțime de lucruri de cunoscut.

- Nu cunoaștem decât ceea ce împlânzim, zise vulpea.

Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic.

Cumpără lucruri de-a gata, de la neguțători.

Cum însă nu există neguțători de prieteni, oamenii nu mai au prieteni.

Dacă vrei cu adevărat să ai un prieten, împlânzește-mă!

... prietenia este
precum soarele ce luminează
în viața oamenilor!
Șterge soarele de pe cer
cel care șterge prietenia
din propria viață!

- Ce trebuie să fac? zise micul prinț.

- Trebuie să ai foarte multă răbdare, răspunse vulpea.

La început, te vei așeza ceva mai departe de mine, uite-așa, în iarbă.

Eu te voi privi cu coada ochiului, iar tu nu vei zice nimic.

Graiul e izvor de neînțelegeri. Însă vei putea, pe zi ce trece,
să te așezi din ce în ce mai aproape de mine...

A doua zi, micul prinț veni din nou.

- Ar fi fost mai bine dacă veneai și astăzi la aceeași oră,
zise vulpea. Dacă tu, de pildă, vii la ora patru după-amiaza,
eu încă de la ora trei voi începe să fiu fericită.

Și cu cât va trece timpul, cu-atât mai fericită mă voi simți.

La ora patru, mă va cuprinde un frământ și o neliniște:

voi descoperi cât prețuiește fericirea!

Dar dacă vii la voia întâmplării, niciodată nu voi ști la care ceas
să-mi împodobesc sufletul. Ne trebuie rituri.

- Ce-i acela rit? zise micul prinț.

- E încă un lucru de mult dat uitării, zise vulpea.

E ceea ce face ca o zi să se deosebească de celelalte zile,

o oră, de celelalte ore. De pildă, vânătorii mei au un rit.

Se duc să joace, joia, cu fetele din sat. Joia, prin urmare,

e o zi minunată! Mă plimb și eu atunci, până la vie.

Dacă vânătorii s-ar duce la joc la voia întâmplării,

toate zilele ar fi la fel, iar eu n-aș mai avea niciodată vacanță.

Și-așa micul prinț îmblânzi vulpea. Iar când ora despărțirii fu aproape:

- Vai! zise vulpea... Am să plâng.

- Din vina ta, zise micul prinț, eu nicidecum nu-ți voiam răul,
ci numai tu ai vrut să te-mblânzesc...

- Așa e, zise vulpea.

- Dar ai să plângi! zise micul prinț.

- Așa e! zise vulpea.

- Și-atunci nu dobândești nimic din asta!

- Ba dobândesc, zise vulpea, datorită culorii grâului.

Apoi adăugă:

- Du-te să mai vezi o dată trandafirii. Vei descoperi că floarea ta
nu are-n lume seamăn. Întoarce-te apoi la mine, să-ți iei rămas bun,
iar eu îți voi dărui o taină.

Micul prinț se duse să mai vadă o dată trandafirii.

- Voi nu semănați întru nimic cu floarea mea, voi încă nu sunteți nimic,
le spuse el. Pe voi nimeni nu v-a îmblânzit, precum nici voi n-ați îmblânzit
pe nimeni. Sunteți așa cum era și vulpea mea. Nu era decât o vulpe,

... prietenia este
precum soarele ce luminează
în viața oamenilor!
Șterge soarele de pe cer
cel care șterge prietenia
din propria viață!

*aidoma cu altele o sută de mii. Eu însă mi-am făcut din ea un prieten,
iar ea acum nu are în lume seamăn.*

Și florile se rușinară.

- Sunteți frumoase, dar sunteți deșarte, le mai spuse el.

*Nimeni n-ar avea de ce să moară pentru voi. Floarea mea, firește,
un trecător de rând ar crede că e asemeni vouă. Ea însă singură
e mai de preț decât voi toate laolaltă, fiindcă pe ea am adăpostit-o
sub clopotul de sticlă. Fiindcă pe ea am ocrotit-o cu paravanul.*

*Fiindcă pentru ea am ucis omizile (în afară doar de câteva,
pentru fluturi). Fiindcă pe ea am ascultat-o cum se plângea,
ori cum se lăuda, ori câteodată chiar și cum tăcea.*

Fiindcă ea e floarea mea.

Și se duse înapoi la vulpe.

- Rămâi cu bine, zise el...

- Te du cu bine, zise vulpea. Iată care-i taina mea. E foarte simplă:

Limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor.

- Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor,

spuse după dânsa micul prinț, ca să țină minte.

- Numai timpul împărțit cu floarea ta face ca floarea ta să fie atât de prețioasă.

- Numai timpul împărțit cu floarea mea... făcu micul prinț,

ca să țină minte.

- Oamenii au dat uitării adevărul acesta, zise vulpea.

Tu însă nu trebuie să-l uiți.

*Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai împlânzit. Tu ești răspunzător de floarea
ta.*

- Eu sunt răspunzător de floarea mea... spuse după dânsa micul prinț, ca să țină minte.

...un prieten de valoare!

În încheiere aș vrea să-ți amintesc de un prieten deosebit, pe care deseori l-ai neglijat, deși te-a ajutat mereu... este vorba despre Isus! Pe cruce el s-a dăruit pentru mine ... este momentul în care a trăit cel mai intens prietenia cu noi. S-a dăruit fără a pretinde ceva în schimb. M-a iubit fără ca eu să fi făcut ceva care să merite acest sacrificiu. În iubirea sa pentru mine știa deja că eu îl voi neglija și-l voi ignora. Brațele sale au rămas mereu deschise: „Te-am iubit mereu în mod absolut. Eu sunt cu tine chiar și atunci când tu mă îndepărtezi... sunt lângă tine și în momentele în care îți duci crucea de fiecare zi. Brațele mele sunt deschise pentru a te îmbrățișa pe tine. Te aștept până când te vei abandona în brațele mele. Ești liber să faci cum vrei. Nu pretind nimic de la tine. Dar poți conta pe mine. Inima mea e deschisă pentru tine. Aici vei găsi mereu refugiu așa cum ești!”